

waren, te berge en kromde zich zijn haviksneus, als moest die in de hand van een voddenraper alles aanhalen, wat maar te grijpen was.

„Weet jij dan niet, waar die oude vent blijft, Janus. Jij woont toch in dezelfde straat!”

Die „Janus” was een tweede bas. Nu, dat is zooveel bijzonders niet; tweede bassen zijn er meer, maar een tweede bas met één oog en een binnenwaarts gebogen been komt nu niet zoo dikwijls voor. Alsof het uit een kelder kwam, donderde het door de repetitiezaal:

„Moet ik weten, waar die ouwe van Buren blijft? En dat, omdat ik in dezelfde straat woon?”

Des koordirekteurs oogen fonkelden; een oogenblik kwam er stilte in de rustelooze bewegingen en toen:

„'t Zou meer in je voordeel zijn, als je beter de bescheidenheid in het oog houdt, Dolk. Die toon tegenover mij past-je niet.”

„U kan toch van mij niet vergen, dat ik weet waar van Buren blijft, omdat wij in dezelfde straat wonen?” klonk het lichtgeraakt.

Of van Bergen overtuigd was van de waarheid dier woorden, of dat hij het raadzamer oordeelde geen woordenstrijd met den éénoogigen tweeden bas aan te gaan, een strijd, die zeker niet in zijn voordeel zou uitloopen, hoe het zij, van Bergen zweeg, hervatte zijn wandeling, en wond zich hoe langer hoe meer op.

De koristen stoorden zich niets aan zijne drukke gesticulaties, maar bespraken onder elkander hoe onvergeeflijk dom het van van Buren was om zich, en vooral nu, op de laatste repetitie, zoo lang te laten wachten. Onvergeeflijk dom, vooral, omdat van Buren al oud was en de minste aanleiding van den kant des heeren van Bergen hem aan den dijk kon zetten. Dit was de eerste reden. De tweede was vrij wat gewichtiger. De oude van Buren had een pleegkind, een meisje van negentien jaren. Dit meisje, door hem aangenomen en opgevoed, had van jongsaf zich aangetrokken gevoeld tot het tooneel en welke pogingen van Buren ook al had aangewend om haar van deze gedachten terug te brengen, het had hem niet mogen baten.

Al zijne welsprekendheid was afgestuit op Judith's vurig verlangen naar het tooneel en al had de oude korist haar met allerlei kleuren de ellende geschilderd, die soms onder de schitterende tooneelkleeding verscholen ligt en al had hij haar door zijne oogen een blik achter de coulissen gegund, niets had haar van dit voornemen kunnen afbrengen en de oude man was geëindigd met in Godsnaam toe te geven. En nu, heden avond, zou zij voor het eerst een ondergeschikte rol vervullen in een opera, die voor de eerste maal zou vertoond worden. Was het dus niet voorbeeldeloos dom om nu zoolang op zich te laten wachten?

In alle meeningen en gissingen, die zij onder elkander maakten, werden zij onverwachts gestoord door een ruwen uitval van den heer van Bergen. Al hadden de koristen hém vergeten, hij vergat hen niet en met een krachtige verwensching, aan het adres van den ouden nalatige gericht, riep hij: